

Наведені вище механізми італійської системи боротьби з корупцією можуть являти собою фундамент успішної національної антикорупційної політики в Україні, а впровадження позитивного італійського досвіду, особливо за відсутності власного реально діючого механізму протидії корупції, обумовлює перспективу подальших наукових досліджень цієї проблематики.

ЛІТЕРАТУРА

1. Президент України Віктор Янукович виступив із щорічним Посланням до Верховної Ради України "Про внутрішнє і зовнішнє становище України у 2011 році". [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://portal.rada.gov.ua>
2. Президент привітав працівників СБУ з професійним святом [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.president.gov.ua>
3. Боротьба з корупцією : підруч. / [авт.. кол.; кер. Авт.. кол. Є.Д. Скулиш]. – К.: Наук.-вид. відділ НА СБ України, 2010. – 336 с.
4. Запобігання і протидія корупції (законодавчі акти). – К., 2011. – 50 с.
5. Pisanu Giuseppe, Ministro degli Interni. I Risultati del Semestre Italiano nel Settore Affari Interni (Intervento presso la Commissione per la Giustizia e gli Affari Interni) // *Civiltà Europea*. – Roma: SO.GRA.RO. S.p.A., 2004. – 95 p.
6. Фросевич Л.Б. Туринська шахівниця: Журналістське розслідування / Л.Б. Фросевич. – К.: Преса України, 2005. – 464 с.
7. Дикки Дж. Коза Ностра: история сицилийской мафии: пер. с англ. / Дикки Дж.; под редакцией К.М. Королева. – М.: Изд-во Эксмо, 2005. – 512 с..
8. Малышев В.В. Процесс над мафией / В.В. Малышев. – М.: Юрид. лит., 1989. – 256 с.
9. Реформирование полиции в странах Центральной и Восточной Европы: Процесс и прогресс / [П.Абрахам, Д.Баркач, А.Бек и др.; под ред. М.Капарини, О. Маренина; Предисловие А.Н. Ярмыш]. – К.: Задруга, 2005. – 296 с.
10. I Nuovi Codice Civile e Codice di Procedura Civile e Le Leggi Complementari / Annotazioni e coordinamenti a cura di Francesco Bartolini (Quattordicesima edizione). – Piacenza: Casa Editrice La Tribuna S.p.A., 2003. – 2112 p.
11. I Nuovi Codice Penale e Codice di Procedura Penale e Le Leggi Complementari / Annotazioni e coordinamenti a cura di Luigi Aliberdi e Piermaria Corso (Quindicesima edizione). – Piacenza: Casa Editrice La Tribuna S.p.A., 2003. – 1855 p.
12. Il Sistema Giudiziario Italiano / A cura del Vice Presidente, prof. Giovanni Verde. Roma: II edizione – Consiglio superiore della magistratura. – 2001. – 448 p.

УДК 347.77:004.7

ІНКОРПОРАЦІЯ ЯК СКЛADOVA СИСТЕМАТИЗАЦІЇ ІНФОРМАЦІЙНОГО ЗАКОНОДАВСТВА

Череповський К.П., здобувач

Національний університет біоресурсів і природокористування України

У статті пропонуються до розгляду окремі результати визначення концептуально-інституційних положень інкорпорації як складової теоретико-методологічної бази систематизації інформаційного законодавства в інформаційному праві як комплексній галузі юридичної науки.

Ключові слова: інформаційне право, інкорпорація, систематизація, кодифікація інформаційного законодавства.

Череповский К.П. ИНКОРПОРАЦИЯ КАК СОСТАВЛЯЮЩАЯ СИСТЕМАТИЗАЦИИ ИНФОРМАЦИОННОГО ЗАКОНОДАТЕЛЬСТВА / Национальный университет биоресурсов и природопользования Украины, Украина

В статье предложены к рассмотрению отдельные результаты определения концептуально-институционных положений инкорпорации как составляющей теоретико-методологической базы систематизации информационного законодательства в информационном праве как комплексной отрасли юридической науки.

Ключевые слова: информационное право, инкорпорация, систематизация, кодификация информационного законодательства.

Cherepovskiy K.P. INCORPORATION AS A PART OF INFORMATION LEGISLATION SYSTEMATIZATION / National university of bioresources and nature is the use of Ukraine, Ukraine

In the article are represented some elements of incorporation as a part of theoretical basis of information legislation systematization in information law as complex law science

Key words: information law, incorporation, systematization, codification of information legislation.

Становлення України як самостійної, соціальної, правової держави в умовах формування глобального інформаційного суспільства відповідно зумовлює необхідність моніторингу законодавства у сфері інформації та приведення його до нових соціальних, економічних та політичних умов.

Актуальність визначення теоретичних положень інкорпорації інформаційного законодавства в науці інформаційного права зумовлюється вимогами до його систематизації, визначеними в підрозділі 2 розділу III Основних засад розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007-2015 роки, затверджених Законом України від 9 січня 2007 року № 537-V), та Розпорядженням Кабінету Міністрів України «Про затвердження плану заходів з виконання завдань, передбачених Законом України "Про Основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007-2015 роки" (від 15 серпня 2007 року № 653-р).

Аналіз досліджень, де започатковано розв'язання проблем, пов'язаних з інкорпорацією як складовою систематизації інформаційного законодавства свідчить, що в Україні окремі аспекти її фрагментарно розкриті були в працях таких дослідників, як: І.В. Арістова, В.Ю. Баскаков, К.І. Беляков, Г.В. Виноградова, В.І. Гурковський, В.А. Залізник, О.О. Золотар, Г.М. Красноступ, Р.А. Калюжний, Т.А. Костецька, О.В. Кохановська, В.А. Ліпкан, П.Є. Матвієнко, В.С. Цимбалюк, М.Я. Швець, Ю.С. Шемшученко та інших [3].

Мета цієї публікації – визначення концептуально-інституційних положень інкорпорації як складової теоретико-методологічної бази систематизації інформаційного законодавства в інформаційному праві як комплексній галузі юридичної науки.

Вирішення завдань та обґрунтування отриманих результатів дослідження пропонується розпочати з того, що у зв'язку із зростанням кількості законодавчих актів щодо інформації та необхідності їх систематизації виникає потреба розширеного застосування праць вчених не тільки з інформаційного права, але й з теорії держави та права, у галузі конституційного права, адміністративного права, цивільного права, господарського права та інших. Слід зазначити, що окремі наукові аспекти, теоретичні положення інкорпорації, як складової систематизації законодавства знайшли відображення в ряді праць таких дослідників, як: В.Б. Авер'янов, І.П. Голосніченко, П.Б. Євграфов, В.В. Копейчиков, Н.М. Онищенко, В.Ф. Опришко, П.М. Рабінович, В.П. Портнов, В.І. Ремньов, С.Г. Стеценко, В.В. Цветков, Б.М. Лазарев, В.Я. Мацюк, О.П. Полінець, А.О. Селіванов, А.І. Сирота, Р.Й. Халфіна та ряду інших.

На етапі становлення інформаційного права як галузі публічного права за парадигмою фрагментарного підходу до юридичного урегулювання суспільних відносин щодо інформації сформувалася значна кількість нормативно-правових актів (понад 4000) [1; 2]. Нині в суспільстві відчувається потреба їх узгодження, оскільки спостерігаються ознаки безсистемності, колізійності норм публічного права щодо інформації. Багато нормативно-правових актів, що регулюють інформаційні відносини в Україні, були прийняті ще до набрання чинності Конституції України 1996 року, внаслідок чого окремі норми їх розходяться з її положеннями. При цьому зберігається домінування підзаконних нормативно-правових актів над законами в інформаційному просторі країни, що створює умови для зловживань окремих представників влади та бізнесу щодо порушення прав, потреб та інтересів людини, громадянина, інтересів суспільства. Також відмічається тенденція, що положення ряду норм

юридичних законів суперечать одна одній, і це створює правову загрозу безпеці людини, громадянами, суспільства, держави у співвідношенні між ними, їхнім потреbam, інтересам.

В умовах розвитку інформаційного суспільства в Україні як сегменту глобального інформаційного суспільства під впливом нових здобутків електронної телекомунікації, комп'ютерних інформаційних технологій (КІТ) проблематика інформаційних правовідносин все більше і більше стає транснаціональною. У зв'язку з цим великого значення для розвитку правової системи України має узгодження її складових з міжнародним правом у транскордонній інформаційній сфері. Це також потребує і корегування вітчизняного інформаційного законодавства. Зазначене зумовлює і перетворення українських учасників міжнародних інформаційних відносин з об'єктів на суб'єктів міжнародного інформаційного права.

Важливим кроком у даному напрямі стало закріплення в ряді нормативно-правових актів необхідності систематизації інформаційного законодавства України. Однак на практиці такий важливий напрям правотворчої діяльності не знайшов своєї реалізації внаслідок об'єктивних та суб'єктивних чинників. Серед об'єктивних чинників визначається досить короткий (хоча і динамічний) період масового впровадження в суспільні інформаційні системи електронно-обчислювальних засобів, комп'ютерних інформаційних технологій (КІТ) під впливом чого фрагментарно, ситуативно формувалося публічно-правове їх регулювання. Зазначене зумовлює необхідність наукової структуризації, перш за все юридичних законів, їх інкорпорації на теоретичному рівні. Серед суб'єктивних чинників слід відзначити досить невелике коло вітчизняних дослідників, які предметно займаються окремими аспектами проблематики пов'язаної із систематизацією інформаційного законодавства.

Серед дослідників сучасного інформаційного права досить близько до фундаментального бачення і розгляду структурної систематизації інформаційного законодавства підійшли В.А. Залізник [14] та В.С. Цимбалюк [15-16]. Але при цьому вони, як й інші, не приділяли належної уваги теоретичним аспектам інкорпорації як науковому інституту в теорії інформаційного права, що призначений забезпечити здійснення якісної систематизації інформаційного законодавства, у тому числі на рівні його кодифікації.

Незважаючи на наявність численних наукових досліджень, присвячених різним аспектам інформаційного законодавства України, поза науковим обігом на монографічному рівні залишилося комплексне, системне дослідження його інкорпорації, як важливого етапу подальшої інституційної структуризації з наступною формалізацією на рівні кодифікації. Відсутність системного, методологічного розуміння та наукового опрацювання зазначених питань у вітчизняній правовій науці зумовлюють необхідність даної проблематики теми.

За результатами проведеного дослідження в цілому щодо вирішення ряду наукових завдань і шляхів вирішення проблем практики інкорпорації, як складової систематизації інформаційного законодавства України науковій громадськості для дискусії пропонується ряд загальних методологічних положень:

1. Наукова розробка проблематики щодо інкорпорації інформаційного законодавства фрагментарно здійснювалася в складі його систематизації і переважно спрямована на формування теоретичної бази дослідження сукупності правового регулювання суспільних відносин щодо інформації та подання матеріалів при вивченні навчальної дисципліни «Інформаційне право», а також у ряді інших подібних, де вивчаються суспільні відносини щодо інформації.
2. Формуючи методологічні положення дослідження систематизації інформаційного законодавства України на сучасному етапі його фрагментарного, ситуативного становлення, у великій сукупності окремих спеціальних законів, інкорпорація їх виступає першим і обов'язковим науково-практичним етапом, що забезпечує не тільки консолідацію, але і кодифікацію цього законодавства на рівні окремого галузевого нормативного акта – кодексу.
3. У теорії інформаційного права існує багато концептуальних підходів до інкорпорації інформаційного законодавства України, що базуються на положеннях загальної теорії права. Різними дослідниками по-різному подається структура правового регулювання

інформаційних відносин в Україні. Відсутність консенсусу між українськими дослідниками щодо інкорпорації інформаційного законодавства в Україні не дозволяє практично визначити єдину узгоджену концепцію розробки проекту кодифікованого акта щодо правового регулювання суспільних інформаційних відносин.

4. Важливе значення для інкорпорації інформаційного законодавства України, як складової його систематизації, має і наукова інкорпорація міжнародного інформаційного права. Вона є науковою передумовою гармонізації з ним інформаційного законодавства України.
5. Велику роль в інкорпорації інформаційного законодавства України має інкорпорація інформаційного законодавства в окремих країнах та уніфікації його через компаративістику. Як свідчать дослідження цьому питанню серед закордонних дослідників інформаційного права мало приділяється уваги, зокрема, у контексті компаративістики: порівняння інституційних складових інформаційного законодавством їх країн з інформаційним законодавством інших країн. Зазначене зумовлено тим, що в різних країнах серед дослідників відсутній науковий консенсус щодо інституційної структуризації суспільних відносин, пов'язаних з інформацією в умовно відокремлені як галузі права – інформаційного права та, відповідно інформаційного законодавства. Фактично лише в Україні та в Росії більшістю дослідників правовідносин щодо інформації підтримується концепція існування інформаційного права як умовно автономної, комплексної галузі права. По суті, українські та російські дослідники є провідниками і піонерами системного, комплексного правового регулювання суспільних відносин щодо інформації на засадах концепції європейського континентального права та їх кодифікації на національному рівні в такій законодавчій формі, як кодекс (у російськомовній інтерпретації – Інформаційний кодекс, в україномовній – Кодекс України про інформацію).
6. На основі проведених досліджень приєднуємося до ініціативи Національної академії правових наук України стосовно того, що удосконалення правового регулювання інформаційних відносин в Україні можливо в подальшому через кодифікацію національного інформаційного законодавства, що дозволить перетворити це законодавство із сукупності в систему: множину, що у єдності утворює якість, не притаманну купі юридичних законів та підзаконних нормативно-правових актів.
7. Розглядаючи інкорпорацію як етап до кодифікації інформаційного законодавства України, пропонується вважати, що в умовах сучасного розвитку вітчизняної правової інформатики, її здобутків, відпадає необхідність створення такої форми легальної інкорпорації, як Звід законів в інформаційній сфері суспільства. Це також зумовлено і тим, що інформаційна сфера суспільства динамічно розвивається і потребує швидкого адекватного реагування держави для її забезпечення через законодавство, як чинника державного управління.

У контексті теми дослідження, пов'язаного з інкорпорацією інформаційного законодавства, сформувався такі *висновки*.

1. Фрагментарний розгляд лише окремих питань щодо обґрунтування кодифікації без визначення концепції структури інформаційного права, а отже і подальшої розробки проекту Кодексу України про інформацію, не можливий без наукової інкорпорації інформаційного законодавства.
2. Різним дослідникам інформаційного права пропонується своє бачення структури інформаційного права як комплексної галузі права, що в перспективі екстраполюється ними на своє бачення структури при розробці проекту Кодексу України про інформацію. У зв'язку з цим пропонується визнання, як доктринального положення, того, що в сучасному інформаційному праві, як комплексній галузі права, вже сформувався три основні його частини: загальна, особлива та спеціальна. З цього випливає і наступна думка доктринального змісту: у перспективі Кодекс України про інформацію (а не під назвою – Інформаційний кодекс, що, з точки зору юридичної філології, є русизмом), враховуючи кращі традиції кодифікації, повинен структурно поділитися на такі складові – преамбулу, загальну частину, особливу частину, спеціальну частину та прикінцеві і перехідні положення.

3. Ознакою особливої частини інформаційного права визначається розвиток положень загальної частини за суб'єктно-об'єктною ознакою – основні права та обов'язки таких учасників інформаційних правовідносин як: людина, громадянин; суспільство (у тому числі різноманітні громадські формування, недержавні юридичні особи), держава (в особі реалізації гарантій її через відповідні органи влади); різноманітні міжнародні формування та інші суб'єкти міжнародного права. На законодавчому рівні зазначені структурні елементи інформаційних правовідносин переважно розпорочені в спеціальному галузевому інформаційному законодавстві та в ряді провідних і спеціальних галузей законодавства, де інформація виступає в ролі похідного, вторинного предмета (об'єкта) їх правовідносин.

4. Ознакою спеціальної частини інформаційного права є те, що в ній знаходять розвиток положення загальної та особливої частин, але правовідносини структуруються за об'єктною ознакою – окремими видами та напрямками інформаційної діяльності. При цьому визначається можливість уникати дублювання окремих нормативного змісту положень загальної та особливої частин права, зокрема стосовно прав та обов'язків, пов'язаних із реалізацією інтересів, потреб людини, громадянина, суспільства, держави, міжнародного співтовариства при регулюванні окремих видів чи напрямків діяльності, пов'язаної з інформацією.

ЛІТЕРАТУРА

1. Основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007-2015 роки: Затверджені Законом України від 9 січня 2007 року № 537-V // Система (бібліотека) баз даних і знань в галузі держави і права [Електронний ресурс на DVD]. – К.: НДЦПІ НАПрН України. 2011 року, 10 жовтня.
2. Про затвердження плану заходів з виконання завдань, передбачених Законом України «Про Основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007-2015 роки»: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 15 серпня 2007 року № 653-р. // Система (бібліотека) баз даних і знань в галузі держави і права [Електронний ресурс на DVD]. – К.: НДЦПІ НАПрН України. 2011 року, 10 жовтня.
3. Арістова І.В. Державна інформаційна політика: організаційно-правові аспекти: монографія / І.В. Арістова; за заг. ред. О.М. Бандурки. – Харків: Ун-т внутрішніх справ, 2000. – 368 с.
4. Баскаков В.Ю. Захист інформації з обмеженим доступом в умовах боротьби з організованою злочинністю / В.Ю. Баскаков // Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика). – 2011. – № 24. – С. 263–269.
5. Беляков К.І. Інформаційне право: аналіз термінологічно-понятійного апарату / К.І. Беляков // Науковий вісник Київського національного університету внутрішніх справ. – 2007. – Вип. 3. – С. 67-79.
6. Беляков К.І. “Інформаційна” аксіоматика у праві: проблеми формування / К.І. Беляков // Науковий вісник Юрид. академії МВС України. – 2004. – № 3. – С. 263–268.
7. Гурковський В.І. Державне управління розбудовою інформаційного суспільства в Україні (історія, теорія, практика): монографія / В.І. Гурковський. – К. «Науковий світ», МНДЦ з проблем боротьби з організованою злочинністю при РНБО України, 2010. – 396 с.
8. Ліпкан В.А. Інформаційна безпека України в умовах євроінтеграції: навчальний посібник / В.А. Ліпкан, Ю.Є. Максименко, В.М. Желіховський. – К.: КНТ, 2006. – 280 с. (Серія: Національна і міжнародна безпека).
9. Ліпкан В. Націобезпекознавство: проблеми формування категорійно-понятійного апарату / В. Ліпкан, Ю. Максименко // Підприємництво, господарство і право. – 2011. – № 8. – С. 7–11.
10. Ліпкан В.А. Інформаційна безпека України: глосарій / В.А. Ліпкан та ін. – К.: Текст, 2004. – 136 с.
11. Марущак А.І. Правові основи захисту інформації з обмеженим доступом: [курс лекцій] / А.І. Марущак. – К.: КНТ, 2007. – 208 с.

12. Цимбалюк В.С. Сутність і зміст правової інформатики (методологічний аспект) / В.С. Цимбалюк //Правова інформатика. – 2005. – № 4 (8). – С. 18 – 30.
13. Шемшученко Ю.С. Правове забезпечення інформаційної діяльності в Україні / за заг. ред. Ю.С. Шемшученка, І.С. Чижа. – К.: ТОВ «Видавництво «Юридична думка», 2006. – 384 с.
14. Залізник В.А. Систематизація інформаційного законодавства України: автореф. дис. на здобуття наук. ступ. к.ю.н.: спец. 12.00.07 “Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право” / В.А. Залізник. – К.: НУБПУ. 2011. – 18 с.
15. Цимбалюк В.С. Інформаційне право (основи теорії і практики): монографія / В.С. Цимбалюк. – К.: Освіта України, 2010. – 388 с.
16. Цимбалюк В.С. Інформаційне право: концептуальні положення до кодифікації інформаційного законодавства: монографія / В.С. Цимбалюк. – К.: Освіта України, 2010. – 388 с.

УДК 342.9:339.543.4:615.2

МИТНИЙ КОНТРОЛЬ ЛІКАРСЬКИХ ЗАСОБІВ: ПОНЯТТЯ, ФОРМИ, МЕТОДИ, ВИДИ ТА ЇХ КЛАСИФІКАЦІЯ

Шевчук О.М., здобувач

Національний університет «Юридична академія України імені Ярослава Мудрого»

Статтю присвячено особливостям митного контролю лікарських засобів, що переміщуються через митний кордон України, та охарактеризовано їх форми та методи. Запропоновано власну класифікацію видів митного контролю лікарських засобів. Наведено особливості митного контролю лікарських засобів, що переміщуються через митний кордон України залежно від їх державного реєстраційного статусу.

Ключові слова: лікарські засоби, митний контроль, форми та методи митного контролю, класифікація видів митного контролю лікарських засобів.

Шевчук А.М. ТАМОЖЕННЫЙ КОНТРОЛЬ ЛЕКАРСТВЕННЫХ СРЕДСТВ: ПОНЯТИЕ, ФОРМЫ, МЕТОДЫ, ВИДЫ И ИХ КЛАССИФИКАЦИЯ/ Национальный университет «Юридическая академия Украины имени Ярослава Мудрого», Харьков, Украина

Статья посвящена особенностям таможенного контроля лекарственных средств, перемещаемых через таможенную границу Украины, и охарактеризованы их формы и методы. Предложена классификация видов таможенного контроля лекарственных средств. Приведены особенности таможенного контроля лекарственных средств, перемещаемых через таможенную границу Украины в зависимости от их государственного регистрационного статуса.

Ключевые слова: лекарственные средства, таможенный контроль, формы и методы таможенного контроля, классификация видов таможенного контроля лекарственных средств.

Shevchuk O.M. CUSTOMS CONTROL OF DRUGS: CONCEPTS, FORM, METHODS, TYPES AND THEIR CLASSIFICATION / National University of "Law Academy of Ukraine named after Yaroslav the Wise", Kharkov, Ukraine

The article concerns the peculiarities of the customs control of drugs transported across the customs border of Ukraine and are characterized by their forms and methods. Proposed their own classification of customs control of medicines. Especially given the customs control of drugs transported across the customs border of Ukraine according to their state registration status.

Key words: drugs, customs, forms and methods of customs control, customs control classification of medicines.

У сучасних умовах порядок переміщення товарів і транспортних засобів через митний кордон України характеризується як дозвільний, і тому роль митних органів як контролюючих суб'єктів у цьому процесі постійно зростає. Порядок переміщення лікарських засобів через митний кордон України нерозривно пов'язаний зі здійсненням митними органами процедур митного контролю (статті 40, 45, 81, 86 МК України) [1]. У той же час останні здійснюються в порядку й на умовах, передбачених ст. 40 МК України, відповідно до якої всі товари (в тому